

7.4.60, יום ה'

בבוקר בשעת הצערה הודיע הרדיו כי המורים התיכונים החליטו להיענות לבקשתי ולהפסיק החרם. כמו כן הודיע קול ישראל כי המורה שמירא הקריא מכתב שלי אליו על דבר עצמאות המורים. לא מסרתי לשמירא כל מכתב - וחמזה הדבר, כי שמירא הוא בלי ספק איש ישר.

בשיחתי את שמירא שלשום הסכמתי אהו על שלושה אלה: (1) סידור מוסכם, (2) אכנס חברי הקורה, (3) מעמד מיוחד במסגרת הס' המורים. אסרתי לו שאספול בדבר עד סוף סיון - ואם לא יושב הסכם עד אז - אסתלק, וכל צד יהיה חופשי.

- באחת וחצי הודיע קול ישראל בשם שמירא כי הידיעה על מכתב ממני אינה נכונה. לא מסרתי לו כל מכתב, אלא הבטחתי לפטר בסכסוך.

10.4.60, יום א'

כל הקדמונים המקטו בפסוק (שמות י"ב 40) "מושב בני ישראל אשר ישבר במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה". חרגום יונתן בן עוזיאלו ואמיתו דיתבו בני ישראל במצרים חלתינן שמיטין דשניין דשכונחון מאתן ועשר שניין, ומגין ארבע מאה וחלתינן שניין מן דמליל כח' לאברהם מן שנהא דמליל עמיא באמור בנימן בינו ספוגיא